УРОЦИ ЗА ДЕЦА НА СЕМЕЙСТВА В НУЖДА В ХРАМ „СВ. ПРОР. ИЛИЯ”

На 22-ри април отново беше организирана помощ по учебния материал за деца от семейства в нужда, които посещават нашия храм.

Уроците преминаха с помощта на учениците от Клуба по филантропия на 105-то СОУ “Атанас Далчев”, г-жа Нина Серкова и Дияна Стоянова.

И малките, и големите ученици вложиха много трудолюбие и старание в уроците по писане и смятане.

Благодарим на всички участници! Денят беше радостен и плодотворен.

Закуските за децата по време на занятията са осигурени от Рождественския базар в нашия храм с дарени картички от деца от столични Неделни училища и от базара на Клуба по филантропия на 105-то СОУ.

АРХИЕРЕЙСКО БОГОСЛУЖЕНИЕ В ХРАМ „СВ. ПРОР. ИЛИЯ” НА ТОМИНА НЕДЕЛЯ

Във Втората неделя след Пасха – Томина, с благословението на Негово Светейшество Софийския митрополит и Български патриарх Неофит, в храма беше отслужена празнична Св. Литургия, възглавена от Мелнишки епископ Герасим – главен секретар на Светия Синод на БПЦ-БП.

В съслужение с него бяха председателят на храма протойерей Емилиян Костадинов, протойерей Димитър Москов, иконом Антоний Алексиев, протоиерей Йоан Чикалов, иеромонах Никанор – игумен на Църногорския манастир и протодякон Иван Петков.

Песнопенията бяха изпълнявани от клиросните певци Трайче Попов, Диан Иванов и Веска Илиева.

Беше постриган за четец в Българската Православна Църква служителят на храма – Веселин Цанков.

Негово Преосвещенство Мелнишкия епископ Герасим се обърна към християните, изпълнили храма с празнично слово за Томина неделя.

Представяме цялото слово на Мелнишки епископ Герасим :

„Честни отци,

Възлюбени в Господа братя и сестри,

В днешната неделя ние споменаваме едно велико чудо, което се е случило със св. ап. Тома. Случило се е, за да укрепи нашата вяра и за да разберем ние повече за естеството на Възкресението на нашия Господ и Спасител Иисус Христос. Тъй като такова велико чудо като възкръсването от мъртвите и този преломен момент в човешката история е бил много труден за разбиране, труден е за разбиране и сега. Как точно е станало това, как Господ е възкръснал, как е изглеждал след това? И за да няма недоумения, за да няма спекулации, за да няма след това въпроси излишни, Господ се явява на учениците Си така както е, дори се храни пред тях, яде вощен мед и риба, за да им покаже, че е Същият и че не е призрак, привидение или някво друго същество, а не Той Самият. Но св. ап. Тома не е бил с тях и не повярвал. Светите отци казват, че св. ап. Тома от радост просто изрекъл тези думи, защото такава огромна радост е преизпълнила сърцето му, когато разбрал за Възкресението на Христа, че просто казал „това е невероятно, аз трябва да Го видя, да Го пипна", както и ние често пъти казваме „по-добре ръка да пипне, отколкото сто пъти да чуеш". И това негово неверие, което наричаме понякога нарицателно някой, който се съмнява „Тома Неверни", всъщност се обръща в полза – и в негова полза, и в полза за всички нас. Защото от Евангелското четиво, което чухме днес и това дивно събитие, ние разбираме, че Христос е възкръснал в плът, възкръснало е същото това тяло Христово, което е било разпънато на кръста – с дупките от гвоздеите на дланите, с прободените ребра – което прави чудото на Възкресението още по-невероятно в нашите очи, но и надеждата ни става по-голяма. Защото ние, умирайки с нашите грешни тела, имаме надеждата, че някой ден ще възкръснем за нов живот и телата ни ще се възобновят и ще бъдат нови в Христа Иисуса, така както Той ни показа на нас. Затова това неверие Томино, това съмнение – както често пъти Господ прави, го изведе за наша полза и за полза на всички поколения християни след това, за да могат да чуят и да повярват.

И накрая Господ казва на Тома: „Тома, ти Ме видя и повярва, а блажени са тези, които не са видели и са повярвали." Всички ние сме наследници на тези, които не са видели, но вярваме. Вярваме така, както вярва и Тома – Иисус Христос е Господ наш и Бог наш. И така ще бъде завинаги до свършека на света, защото Той е с нас и сега. Амин.

Специално поздравяваме в днешния ден и отец Емилиян, който именно днес навършва 50 години! Един благословен юбилей, една възраст, която е разцветът може би на силите на един благословен мъж; и Бог да му дава сили в свещеническото му служение – все така усърдно да продължава да се труди. Скоро ще се зарадваме и с един прекрасен нов храм, вярвам в това. И с Божия помощ всичко е възможно. Когато човек се труди искрено и от сърце пред Бога, дори и да се забавят нещата, дори да не станат веднага, Бог има грижа и лека-полека ще стане всичко така, за да бъде за слава Божия и за прослава на Неговото име. Но за да стане това, той трябва да се потруди, затова ние благодарим на отец Емилиян – не за неговите успехи, а за неговите трудове. Пътят е много важен, крайният резултат е само последната точка, но как човек стига до там – всичките нерви, всичката пот, всичките и понякога разочарования, които преживява, те са много важни и приличат на пътя на Христос. И така нека бъдем и ние достойни Негови последователи. Благодарим ти, отец Емилияне!"

Негово Преосвещенство епископ Герасим поздрави и отец Йоан, който също е роден на днешния ден: *„Колко прекрасно е, че в Църквата всички сме заедно и можем заедно да празнуваме нашите радостни моменти, а и да споделяме нашите тъги! Благодарим на Бога затова, че ни е събрал!"*.

Специални поздравления и благопожелания той изрази и към новопостригания четец – Веселин Цанков – за много здраве, духовни сили, вярно служение в енорията; да има готовност за изкушения, но и за благодатта, която идва след това.

Отец Емилиян, от името на духовенството, на църковното настоятелство, на боголюбивите християни, изпълнили храма – на всички православни християни в енорията, благодари на епископ Герасим за това, че отново беше сред нас на празника и изрази благопожелания за крепко здраве, духовен мир и сили от Бога за архипастирското му служение и предаде нашата синовна благодарност към Негово светейшество Неофит, Патриарх Български. Отец Емилиян благодари и на отците за съслужението и особено на отец Никанор, който уважи празника и нашата енория, от която е бил част.

Празникът в храма завърши с цветя, многолетствие и със споделена от всички нас радост.

ИЗЛЕЗЕ НОВ БРОЙ НА ЕНОРИЙСКИ ЛИСТ "БЛАГОВЕСТИЕ"

*Излезе нов **брой 292** на Енорийски лист **“Благовестие”.** Може да го намерите по-долу или да изтеглите от тук*

Енорийски лист – Благовестие, брой 292

И ТОЙ ВЗЕ, ЧЕ ПОПИТА ЗАЩО В БИБЛИЯТА НЯМА НИЩО ЗА ДИНОЗАВРИТЕ…

утихватлинякого
а „религиозните войни“ в семейство,
в което единият е вярващ, а другият – не. Разказва Анна Уткина

Ами динозаврите?

Даже за цвета на пердетата в кухнята не сме спорили така с мъжа ми, както заради динозаврите в Библията. „Защо в Светото Писание нищо не се споменава за динозаврите?“ – победоносно попита той. Това си беше въпрос на човек, готов да се провикне: „Ето на – аз развенчах мита за всички световни монотеистични религии!“

Преди това вече бяхме се карали за това, че е „…невъзможно 40 години да водиш хора по такава малка пустиня – я погледни Израел на картата“.

Аз търпеливо отговарях на въпросите „…защо Бог е издавил всички, след като Той е добър?“, „…за кого са се оженили синовете на Адам и Ева?“, „…защо Той просто не ни се яви?“.

Мислила ли бях за тези неща в началото на семейния си живот с невярващ мъж, който в моите

представи трябваше веднага след сватбата да бъде „…осветен чрез вярващата жена“ (**1 Кор. 7, 14**)?

Разбира се, че не! Аз си представях, че едва ли не с надяването на венчалната халка , мъжът трябва да постигне божествената красота и светостта на момента, а значи и да повярва, да се приобщи към Църквата, или поне да води с мен разговорите за възвишеното със съвсем друга нагласа.

Аз наистина много се старах. Поставях Библията на видно място, привеждах (ръсех) цитати от Светото Писание. Очаквах, че той ще зададе въпроса „Как да повярвам, щом се съмнявам?“, а аз ще му дам прост, разбираем, неизвестен и на самата мен отговор. Ние, хванати под ръка, ще отидем при моя духовен отец. Лицето на съпруга ми ще бъде озарено от небесна светлина… И насред цялото това благолепие, изпълнило въображението ми, изведнъж прозвуча въпросът „Ами динозаврите?“

Мисионерството като семейна война

До този момент вече бях отговорила на хиляди подобни въпроси и, навярно, бих могла да преподавам богословие в университет. Моят „противник“ беше умен, добре подкован по история и естествени науки и на мен неведнъж ми се налагаше да карам под масата за хранене „чичко Гугъл“ да търси правилните отговори в раздела „15 въпроса към свещеника“, за да не бъда хваната натясно, докато разказвам защо в Библията няма и думичка за динозаврите, телевизора, интернет, метълите, ЕМО-културата и синтетичните наркотици.

Впрочем, измъчена от поредната словесна битка, посветена на динозаврите, аз удържах и една малка „победа“. Мъжът ми все пак повярва в нещо! Най-малкото, когато качих в социалните мрежи снимката на новороденият ни син, той се възмути, че момченцето ни още не е кръстено. „И един косъм няма да падне от главата на моето дете, без волята Божия“ – възразих му аз. „Ако Бог съществува, тогава защо децата боледуват?“ – донесе се глас от кухнята.

Това ми се струваше парадоксално. Аз, считаща себе си за почти образцова християнка, се вълнувах как да отгледам две деца в нашия жесток свят и то при условия на сурова икономическа криза, а мъжът ми предлагаше да си народим „колкото даде Бог“. Аз, страдайки от токсикоза, зареждах хладилника със сладкиши (единственото, което можех да хапна), а мъжът ми ми напомняше, че сме в Пости… И веднага след това питаше за какво му е на Бог „диета“.

Не помня точно кога всичко това започна. Кога мисионерството прерасна във война. Кога започнах да се запасявам с контрааргументи, седейки пред компютъра. Преди сватбата ние се познавахме от няколко години и, струва ми се, винаги сме спорили. Но точно помня кога всичко това свърши.

Просто ги завий

Този ден се чувствах много зле. Бременността ми не протичаше леко. От сутринта ме болеше главата, мъчеха ме едновременно и отоци и жажда, а така ми се гадеше, че не можех да изпия дори и чашка чай. За пореден път разговорът се отклони към нещо, на пръв поглед нелогично. „Защо всички жени по света трябва да плащат за това, че Ева е изяла ябълката?“ И аз избухнах.

„Първо на първо, абсолютно не е задължително да е била ябълка, така просто го рисуват по картинките“ – злобеех аз, докато мъжът ми ми правеше сандвич.

„И второ на второ, страдат не жените по света, а цялото човечество, разбираш ли?“.

„Разбирам“ – въздъхна мъжът ми, докато завиваше нова крушка на полилея в детската стая.

„Нямаше да задаваш подобни въпроси, ако си беше дал труда поне веднъж да прочетеш Светото Писание!“ – не мирясвах аз в пристъпа си на благочестие, когато влязохме в мола.

„После ще го прочета“ – миролюбиво се съгласи мъжът ми, вече съжаляващ, че е започнал този разговор – „Детето се нуждае от обувки – от утре ще застудее“.

Можете да ми се доверите – аз привеждах най-разумните доводи и неопровержими доказателства, докато той буташе огромната неудобна количка, чистеше и подреждаше в кухнята и разтоварваше пакетите с продукти.

Аз бях ненадминат християнски оратор, докато той ваеше за дъщеричката ни пластилинови цветя.

Уверена съм, че го победих в спора, докато той ми поднасяше чашка чай преди заспиване, крадешком пробвайки го с лъжичка преди да ми го поднесе – да не би да е прекалено горещ…

„…затова Адам и Ева са били изгонени от Рая!“ – завърших аз и погледнах към леглото. Бях победила. Мъжът ми вече не можеше да ми възрази от това легло. Не можеше да се поинтересува: защо хората биват инатливи и злобни? Защо най-близките се превръщат в непримирими врагове в безполезни спорове? Как става така, че в опитите си да открием пред някой човек Бога, ние го отдалечаваме от него, бидейки неразбиращи и жестоки?

Мъжът ми мълчеше. Беше задрямал, докато приспиваше детето. И ако Небето можеше да говори, в този момент То би казало: „…просто ги завий“.

Автор: Анна Уткина

Превод: Велислав Борисов

Източник: www.pravmir.ru

ИЗЛЕЗЕ НОВ БРОЙ НА ЕНОРИЙСКИ ЛИСТ "БЛАГОВЕСТИЕ"

*Излезе нов **брой 291** на Енорийски лист **“Благовестие”.** Може да го намерите по-долу или да изтеглите от тук*

Енорийски лист – Благовестие, брой 291

ИЗЛЕЗЕ НОВ БРОЙ НА ЕНОРИЙСКИ ЛИСТ "БЛАГОВЕСТИЕ"

*Излезе нов **брой 290** на Енорийски лист **“Благовестие”.** Може да го намерите по-долу или да изтеглите от тук*

Енорийски лист – Благовестие, брой 290

ПЕТА НЕДЕЛЯ НА ВЕЛИКИЯ ПОСТ В ХРАМ „СВ. ПРОР. ИЛИЯ”

На 2-ри април 2017 година в храма празнична света Василиева литургия отслужи протойерей Димитър Москов.

Днешният неделен ден, Петата неделя на Великия пост, светата Църква е посветила на св. Мария Египетска.
В своето поучение о. Димитър отговори на въпросите, които повечето от нас в храма се питаме: защо често изповядваме едни и същи грехове – злобата, завистта, празнословието, хуленето и друг – *„Питаме се дали това е нашето възпитание, дали така сме родени, дали характерът ни е такъв или тези около нас ни влияят по този начин? И наистина, имаме право, защото живеем в един греховен свят – свят, в който Божията любов е отпаднала по времето на Адам и Ева. И целия този път, който вървим, най-вече светия и Великия пост, е път към Бога – да се уподобим с тая любов, да отидем в лоното на Отца. Ние знаем, че този път е труден. Знаем, че сами няма да можем да го извървим. И Бог знае това, затова ни дава поуки и примери, като св. Мария Египетска, с които да усилим нашата вяра, да бъдем по-силни, да бъдем и по-постоянни по пътя, по който вървим.”*

ИЗЛЕЗЕ НОВ БРОЙ НА ЕНОРИЙСКИ ЛИСТ "БЛАГОВЕСТИЕ"

*Излезе нов **брой 288** на Енорийски лист **“Благовестие”.** Може да го намерите по-долу или да изтеглите от тук*

Енорийски лист – Благовестие, брой 288

ЧЕТВЪРТА НЕДЕЛЯ НА ВЕЛИКИЯ ПОСТ В ХРАМ „СВ. ПРОР. ИЛИЯ”

На 26-ти март 2017 г. празнична св. Литургия отслужи протойерей Емилиян Костадинов.

С още една неделя се приближихме до голямата дългоочаквана среща със светото Възкресение.

Днешното свето Евангелие за изгонването на нечистия дух от едно момче по молбата на неговия баща ни напомня за важността на поста и молитвата, и за вярата. Отец Емилиян обърна внимание, че е изключително важно нашата молитва към Бога да е гореща, силна, да е с любов, да е с вяра: „Вярата е огън, вярата е любов, вярата е всеотдайност. Защото има една студена вяра, при която ние смятаме, че вярваме, но сърцата са ни студени. Такава вяра не животвори. Истинската вяра – тя е силата, тя е всичко. Затова нека, когато се обръщаме към Бога с вяра в молитвата си, никога да не се колебаем, никога да не се прокрадва в главите ни: „Да опитаме, пък да видим дали ще стане.” или: „Да пробваме и това.”. Не, братя и сестри! Бог е и Пътят, и Истината, и Животът. Амин.”

ИЗЛЕЗЕ НОВ БРОЙ НА ЕНОРИЙСКИ ЛИСТ "БЛАГОВЕСТИЕ"

*Излезе нов **брой 288** на Енорийски лист **“Благовестие”.** Може да го намерите по-долу или да изтеглите от тук*

Енорийски лист – Благовестие, брой 288
